

Μια σειρά της
Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

**8 ΕΚΑΤ.
ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ**
**ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 40 ΧΩΡΕΣ**

Vampire Diaries

ΒΙΒΛΙΟ 10

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ 3:

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: VAMPIRE DIARIES 10 – THE HUNTERS 3:
DESTINY RISING

Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **VAMPIRE DIARIES 10 – Οι κυνηγοί 3:**

Τα παιχνίδια της μοίρας

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευηέλλα Αλεξοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Tom Forget

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου, Βάσω Βύρρα

© L. J. Smith, 2012

Published by arrangement with Rights People, London.

© Εικόνας εξωφύλλου: Carrie Schechter, 2012

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2014

ISBN 978-618-01-0724-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire
Diaries

ΒΙΒΛΙΟ 10

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ 3:

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Μετάφραση:
Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

1

Αγαπημένο μου Ημερολόγιο,

Χθες βράδυ είδα ένα τρομακτικό όνειρο.

Τα πάντα ήταν ακριβώς όπως πριν από λίγες μόνο ώρες. Ήμουν και πάλι στην υπόγεια αίθουσα της Αδελφότητας της Ζωής, και ο Ίθαν με κρατούσε αιχμάλωτη, ακουμπώντας το παγωμένο μαχαίρι του σταθερά πάνω στον λαιμό μου. Ο Στέφαν και ο Ντέιμον μας κοιτούσαν, φοβισμένοι και σε ετοιμότητα – ανυπομονούσαν να αρπάξουν την ευκαιρία να με σώσουν. Ήξερα όμως ότι δε θα προλάβαιναν. Ήξερα ότι, παρά την υπερφυσική ταχύτητά τους, ο Ίθαν θα μου έκοβε τον λαιμό, και θα πέθαινα.

Το βλέμμα του Στέφαν ήταν γεμάτο πόνο. Η καρδιά μου είχε ραγίσει, ξέροντας πόσο θα του κόστιζε ο θάνατός μου. Ήταν αβάσταχτο να σκέφτομαι ότι θα πέθαινα δίχως ο Στέφαν να μάθει ότι είχα επιλέξει εκείνον, μόνο εκείνον, και ότι είχα ξεπεράσει πια εντελώς την αναποφασιστικότητά μου.

Ο Ίθαν με τράβηξε πιο κοντά του, έχοντας τυλίξει το μπράτσο του γύρω απ' το στήθος μου σφιχτά, σαν ατσάλινη ταινία. Ένιωσα την παγωμένη μύτη του μαχαίριού του να τρυπάει τη σάρκα μου.

Τότε, εντελώς απρόσμενα, ο Ίθαν σωριάστηκε κάτω. Πίσω του στεκόταν η Μέρεντιθ – τα μαλλιά της ανέμιζαν, η έκφρασή της ήταν άγρια και αποφασιστική σαν εκδικητικής θεάς και το πολεμικό κοντάρι της ήταν ακόμα υψωμένο, αφού μόλις τον είχε σκοτώσει μπήγοντάς το στην καρδιά του.

Έπρεπε να είναι μια στιγμή χαράς και ανακούφισης. Και ακριβώς έτσι ήταν στην αρχή, από τη στιγμή που κατάλαβα ότι θα ζούσα στην πραγματική ζωή, και ότι το επόμενο δευτερόλεπτο θα ήμουν μες στην αγκαλιά του Στέφαν, ευτυχισμένη και ασφαλής.

Αμέσως μετά, όμως, το πρόσωπο της Μέρεντιθ εξαφανίστηκε πίσω από μια αναλαμπή ολόλευκου φωτός.

Εγώ κρύωνα ολοένα και περισσότερο –το κορμί μου είχε παγώσει– και τα συναισθήματά μου πνίγονταν μέσα σε μια ψυχρή γαλήνη. Έχανα σιγά σιγά την ανθρώπινη φύση μου, και την αντικαθιστούσε κάτι σκληρό, άκαμπτο και... ήταν κάτι αλλιώτικο.

Μες στη ζέση της μάχης, είχα ξεχάσει αυτό που μου είχε πει ο Τζέιμς, ότι οι γονείς μου είχαν υποσχεθεί να με δώσουν στις Φρουρούς, ότι ήταν γραφτό μου να γίνω Φρουρός.

Κι εκείνες φαίνεται πως μόλις είχαν έρθει να με πάρουν. Ξύπνησα τρομοκρατημένη.

Η Έλενα Γκίλμπερτ κοντοστάθηκε για μια στιγμή και ανασήκωσε το σιλό της. Δίσταζε να συνεχίσει. Αν διατύπωνε με λέξεις αυτό που φοβόταν περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, θα το ένιωθε πιο αληθινό.

Κοίταξε γύρω τριγύρω το δωμάτιό της στη φοιτητική εστία, το καινούργιο σπίτι της. Η Μπόνι και η Μέρεντιθ είχαν έρθει και είχαν ξαναφύγει όσο η Έλενα κοιμόταν. Τα σκεπάσματα της Μπόνι ήταν αναποδογυρισμένα και ο φορητός υπολογιστής της δεν ήταν στο γραφείο της. Η πλευρά του δωματίου της Μέρεντιθ, που συνήθως ήταν σχολαστικά τακτοποιημένη, φανέρωνε πόσο εξαντλημένη πρέπει να ήταν η φίλη της. Τα λεκιασμένα με αίμα ρούχα, αυτά που φορούσε όταν πολεμούσε τον Ίθαν και τους βρικόλακες ακολούθους του, ήταν πεταμένα στο δάπεδο. Τα όπλα της ήταν σκορπισμένα πάνω στο κρεβάτι, σπρωγμένα στη μια μεριά, λες και η νεαρή κυνηγός βρικόλακων είχε κουλουριαστεί και είχε κοιμηθεί ανάμεσά τους.

Η Έλενα αναστέναξε. Η Μέρεντιθ ίσως να καταλάβαινε πώς ένιωθε η Έλενα. Ήξερε πώς είναι να έχουν αποφασίσει άλλοι

για το πεπρωμένο σου, να ανακαλύπτεις ότι οι ελπίδες και τα όνειρά σου δεν έχουν τελικά καμιά σημασία.

Αλλά η Μέρεντιθ είχε καλοδεχτεί τη μοίρα της. Γι' αυτή δεν υπήρχε πια τίποτα πιο σημαντικό, δεν αγαπούσε τίποτα περισσότερο από το να είναι κυνηγός τεράτων και να κρατάει ασφαλείς τους αθώους.

Η Έλενα δεν πίστευε ότι η ίδια θα απολάμβανε ποτέ τόσο πολύ το δικό της καινούργιο πεπρωμένο.

Δε θέλω να είμαι Φρουρός, έγραψε θλιμμένη. Οι Γυναίκες-Φρουροί σκότωσαν τους γονείς μου. Νομίζω ότι αυτό δε θα μπορέσω ποτέ να το ξεπεράσω. Αν δεν υπήρχαν αυτές, οι αλτρουιστές γονείς μου θα ζούσαν ακόμα, κι εγώ δε θα ανησυχούσα συνεχώς για τη ζωή των ανθρώπων που αγαπώ. Οι Φρουροί πιστεύουν μόνο σε ένα πράγμα: στην Τάξη. Όχι στη Δικαιοσύνη, όχι στην Αγάπη.

Δε θέλω να γίνω έτσι ποτέ. Δε θέλω να γίνω μία από αυτές.

Έχω όμως επιλογή; Όπως μου το είπε ο Τζέιμς, ακούστηκες και το να γίνω Φρουρός είναι απλώς κάτι που θα μου συμβεί κάτι που δε θα μπορέσω να αποφύγω. Οι Δυνάμεις θα εκδηλωθούν ξαφνικά μόνες τους, κι εγώ θα αλλάξω, θα είμαι έτοιμη πια για ό,τι φριχτό πρόκειται να ακολουθήσει.

Η Έλενα έτριψε το πρόσωπό της με τη ράχη της παλάμης της. Παρ' ότι είχε κοιμηθεί πολλές ώρες, τα μάτια της έτσουζαν.

Δεν το έχω πει ακόμα σε κανέναν, έγραψε. Η Μέρεντιθ και ο Ντέιμον κατάλαβαν ότι ήμουν αναστατωμένη μετά τη συνάντησή μου με τον Τζέιμς, αλλά δεν ξέρουν τι μου είπε. Συνέβησαν τόσα πολλά χθες το βράδυ, που δε μου δόθηκε η ευκαιρία να τους το πω.

Πρέπει να το πω και στον Στέφαν. Ξέρω ότι όταν του το πω θα αρχίσω να νιώθω καλύτερα...

Αλλά φοβάμαι να του μιλήσω γι' αυτό.

Αφότου χωρίσαμε με τον Στέφαν, ο Ντέιμον μου έδειξε

τις επιλογές μου. Ο ένας δρόμος θα με οδηγούσε στο φως της ημέρας, και θα μου έδινε τη δυνατότητα να γίνω ένα φυσιολογικό κορίτσι, με μια σχεδόν φυσιολογική, σχεδόν ανθρώπινη ζωή δίπλα στον Στέφαν. Ο άλλος δρόμος θα με οδηγούσε στη νύχτα, στο καλωσόρισμα της Δύναμης, της περιπέτειας, και όλων αυτών των συναρπαστικών που έκρυβε το σκοτάδι δίπλα στον Ντέιμον.

Διάλεξα το φως, διάλεξα τον Στέφαν.

Όμως, αν είναι γραφτό μου να γίνω Φρουρός, μήπως είναι αναπόφευκτος ο δρόμος του σκοταδιού και η Δύναμη; Θα κάνω άραγε κι εγώ το αδιανόητο, θα παίρνω τη ζωή ανθρώπων στοργικών και άδολων, όπως ήταν οι γονείς μου; Πόσο φυσιολογικό κορίτσι θα μπορώ να είμαι αν γίνω Φρουρός;

Ο ήχος του κλειδιού στην πόρτα έβγαλε απότομα την Έλενα από τις σκέψεις της. Έκλεισε το ημερολόγιο με το βελούδινο κάλυμμα και το έχωσε γρήγορα κάτω απ' το στρώμα της.

«Γεια», είπε όταν η Μέρεντιθ μπήκε στο δωμάτιο.

«Γεια σου κι εσένα», της απάντησε η Μέρεντιθ χαμογελώντας πλατιά.

Η φίλη της με τα σκούρα μαλλιά θα πρέπει να είχε κοιμηθεί μόνο λίγες ώρες –είχε βγει για κυνήγι βρικόλακων μαζί με τον Στέφαν και τον Ντέιμον ενώ η Έλενα είχε πέσει για ύπνο, και είχε ξαναφύγει πριν ξυπνήσει η Έλενα–, αλλά φαινόταν ξεκούραστη και κεφάτη· τα γκρίζα μάτια της λαμποκοπούσαν και η σταρένια επιδερμίδα στα μάγουλά της ήταν ελαφρώς ρόδινη.

Κρύβοντας αποφασιστικά τις δικές της ανησυχίες, η Έλενα της χαμογέλασε.

«Ακόμα σώζεις τον κόσμο, σούπερ ηρωίδα;» της είπε ανάλαφρα.

Η Μέρεντιθ ανασήκωσε τα κομψά φρύδια της.

«Στην πραγματικότητα», απάντησε, «επιστρέφω από το αναγνωστήριο της βιβλιοθήκης. Εσύ δεν έχεις καμιά εργασία να παραδώσεις;»

Η Έλενα γούρλωσε τα μάτια της. Με όλα όσα συνέβαιναν, δεν είχε σκεφτεί καθόλου τα μαθήματά της. Τα μαθήματα που παρακολουθούσε στο πανεπιστήμιο της άρεσαν, και στο σχολείο ήταν άριστη μαθήτρια· αλλά τελευταία είχαν απορροφήσει την προσοχή της άλλα ενδιαφέροντα, κομμάτια κι αυτά της ζωής της. Μήπως έπρεπε πράγματι να παραδώσει κάποια εργασία;

Είχε καμιά σημασία, όμως;

Οι σκέψεις της ήταν βαριές και μελαγχολικές.

Αν πρέπει να γίνω Φρουρός, το πανεπιστήμιο δεν παίζει κανέναν ρόλο.

«Εί!» είπε η Μέρεντιθ, παρερμηνεύοντας ολοφάνερα την αναστατωμένη ξαφνικά έκφραση της Έλενας. Την άγγιξε στον ώμο με τα δροσερά, μυώδη δάχτυλά της λέγοντας: «Μην ανησυχείς. Μια χαρά θα τα καταφέρεις σε όλα!»

Η Έλενα ξεροκατάπτε και έγνεψε καταφατικά.

«Φυσικά», είπε, και έσκασε ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

«Παρ' όλα αυτά, χθες βράδυ ο Ντέιμον, ο Στέφαν κι εγώ ασχοληθήκαμε λίγο με τη σωτηρία του κόσμου», είπε η Μέρεντιθ, σχεδόν αμήχανα. «Σκοτώσαμε τέσσερις βρικόλακες στο δάσος, στην άκρη της πανεπιστημιούπολης». Σήκωσε προσεκτικά από το κρεβάτι της το κοντάρι της κυνηγού βρικόλακων και τύλιξε τα δάχτυλά της γύρω από το κέντρο του, εκεί που η επιφάνειά του ήταν λεία. «Νιώθω στ' αλήθεια καλά», είπε και το πρόσωπό της πήρε μια έκφραση ονειροπόλα. «Κάνω αυτό για το οποίο εκπαιδεύτηκα· αυτό για το οποίο γεννήθηκα».

Η Έλενα, ακούγοντάς την, άθελά της τινάχτηκε.

Εγώ για ποιο πράγμα γεννήθηκα;

Έπρεπε όμως να πει κάτι στη Μέρεντιθ – κάτι που δεν της είχε πει το προηγούμενο βράδυ.

«Έσωσες κι εμένα, Μέρεντιθ. Ευχαριστώ».

Το βλέμμα της Μέρεντιθ έγινε πιο ζεστό.

«Ευχαρίστησή μου», είπε ανάλαφρα. «Σε χρειάζομαστε εδώ – το ξέρεις». Άνοιξε τη στενή μαύρη θήκη του κονταριού της και το έβαλε μέσα. «Θα συναντήσω τον Στέφαν και τον Ματ στη βιβλιοθήκη για να δούμε αν μπορούμε να απομακρύνουμε τα

πτώματα από τη μυστική αίθουσα της Αδελφότητας της Ζωής. Η Μπόνι είπε ότι τα ξόρκια της συγκάλυψης δε θα διαρκέσουν πάρα πολύ, και τώρα που έχει σκοτεινιάσει πρέπει να τα ξεφορτωθούμε».

Η Έλενα ένιωσε μια σουβλιά ανησυχίας στο στήθος της.

«Κι αν έχουν επιστρέψει οι υπόλοιποι βρικόλακες;» τη ρώτησε. «Ο Ματ μας είπε ότι πιστεύει πως υπάρχουν περισσότερες από μία είσοδοι».

Η Μέρεντιθ ανασήκωσε τους ώμους της.

«Γι' αυτό παίρνω μαζί μου το κοντάρι. Δεν έχουν απομείνει πολλοί από τους βρικόλακες του Ίθαν, και οι περισσότεροι είναι καινούργιοι. Ο Στέφαν κι εγώ μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα μαζί τους».

«Δε θα έρθει μαζί σας και ο Ντέιμον;» ρώτησε η Έλενα, και σηκώθηκε από το κρεβάτι της.

«Νόμιζα ότι είσαι και πάλι μαζί με τον Στέφαν», είπε η Μέρεντιθ, κοιτώντας παραξενεμένη επίμονα τη φίλη της.

«Ναι, μαζί είμαστε», είπε η Έλενα, νιώθοντας το πρόσωπό της να γίνεται κατακόκκινο. «Έτσι νομίζω τουλάχιστον. Προσπαθώ να μην κάνω κάτι τώρα... και τα θαλασσώσω ξανά. Ο Ντέιμον κι εγώ είμαστε φίλοι. Έτσι ελπίζω... Νόμιζα απλώς πως είπες ότι ο Ντέιμον ήταν μαζί σας νωρίτερα που κυνηγούσατε βρικόλακες».

Η Μέρεντιθ χαλάρωσε τους ώμους της.

«Ναι, ήταν μαζί μας», είπε λυπημένη. «Απόλαυσε τη μάχη αλλά, όσο προχωρούσε η νύχτα, γινόταν όλο και πιο σιωπηλός. Φαινόταν λίγο...» Δίστασε. «Δεν ξέρω, κουρασμένος ίσως».

Η Μέρεντιθ ανασήκωσε τους ώμους της και η φωνή της έγινε πιο ανάλαφρη.

«Ξέρεις τώρα τον Ντέιμον. Θα φανεί χρήσιμος μόνο με τους δικούς του όρους».

Παίρνοντας το μπουφάν της, η Έλενα είπε: «Θα έρθω κι εγώ μαζί σας».

Ήθελε να δει τον Στέφαν, να τον δει χωρίς τον Ντέιμον. Αν επρόκειτο να δοκιμάσει να βαδίζει σ' εκείνον τον ηλιόλουστο δρόμο μαζί του –είτε γινόταν Φρουρός, είτε όχι– έπρεπε να

αποκαλύπτει στον Στέφαν τα μυστικά της και να τον αντιμετωπίζει με ειλικρίνεια.

Όταν η Έλενα και η Μέρεντιθ έφτασαν στη βιβλιοθήκη, ο Στέφαν και ο Ματ ήταν ήδη εκεί και περίμεναν στο σχεδόν άδειο δωμάτιο που είχε την ταμπέλα ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ στην πόρτα του. Ο Στέφαν κοίταξε κατάματα την Έλενα μ' ένα αμυδρό, σοβαρό χαμόγελο, κι εκείνη ένιωσε ξαφνικά αμηχανία. Τις τελευταίες εβδομάδες τον είχε ταλαιπωρήσει πολύ, και είχαν απομακρυνθεί τόσο πολύ ο ένας από τον άλλον, που έμοιαζε σχεδόν σαν να ξανάρχιζαν.

Δίπλα του, ο Ματ ήταν σε άθλια κατάσταση. Καταβεβλημένος, χλωμός, με μια βλοσυρή έκφραση στο πρόσωπό του, έσφιγγε στο χέρι του έναν μεγάλο φακό. Το βλέμμα του ήταν μελαγχολικό και αλαφιασμένο. Ενώ για τους άλλους η εξολοθρευση των βρικόλακων της Αδελφότητας της Ζωής ήταν μια νίκη, αυτοί οι βρικόλακες ήταν φίλοι του Ματ. Θαύμαζε τον Ίθαν, πιστεύοντας ότι ήταν άνθρωπος.

Η Έλενα γλίστρησε δίπλα του και του έσφιξε το μπράτσο, προσπαθώντας να τον στηρίξει σιωπηλά. Ένιωσε τους μύς του μπράτσου του να σφίγγονται μες στο χέρι της, αλλά ο ίδιος μετακινήθηκε λίγο πιο κοντά της.

«Κατεβαίνουμε, λοιπόν», είπε η Μέρεντιθ ζωηρά. Εκείνη και ο Στέφαν σήκωσαν το μικρό χαλί που κάλυπτε το κέντρο του δωματίου και φάνηκε η καταπακτή που υπήρχε από κάτω, πάνω στην οποία υπήρχαν ακόμα τα βότανα από τα ξόρκια για σφράγισμα και προστασία που είχε σκορπίσει η Μπόνι βιαστικά το προηγούμενο βράδυ. Παρ' όλα αυτά, σήκωσαν εύκολα την καταπακτή. Τα ξόρκια είχαν χάσει προφανώς τη δύναμή τους.

Καθώς κατέβαιναν και οι τέσσερις τα σκαλοπάτια, ο ένας πίσω από τον άλλον, η Έλενα κοίταξε τριγύρω με περιέργεια. Το προηγούμενο βράδυ ήταν τόσο πανικόβλητοι από τον φόβο μήπως και δεν προλάβουν να σώσουν τον Στέφαν, που δεν είχε παρατηρήσει σχεδόν καθόλου τον περιβάλλοντα χώρο. Η πρώ-

τη σκάλα ήταν εντελώς απλή, με ξύλινα και λίγο ασταθή σκαλοπάτια, και οδηγούσε σ' ένα επίπεδο όπου υπήρχαν ατέλειωτες σειρές με βιβλιοθήκες.

«Αποθηκευτικός χώρος της βιβλιοθήκης», μουρμούρισε η Μέρεντιθ. «Για καμουφλάζ».

Παρόμοια ήταν και η δεύτερη σκάλα. Όμως, όταν η Έλενα πάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι, το ένωσε σταθερό κάτω απ' το πόδι της, σε αντίθεση με τα σκαλοπάτια της προηγούμενης σκάλας. Ένωσε πιο λεία την κουπαστή μες στην παλάμη της και, όταν έφτασαν στο πλατύσκαλο, ένας μακρύς άδειος διάδρομος εκτεινόταν δεξιά και αριστερά τους, που στο βάθος βυθιζόταν στο σκοτάδι και προς τις δύο κατευθύνσεις. Εκεί έκανε περισσότερη ψύχρα και, καθώς κοντοστάθηκαν για μια στιγμή στο πλατύσκαλο, η Έλενα ανατρίχιασε. Μόλις άρχισαν να κατεβαίνουν την τρίτη σκάλα, η Έλενα έχωσε παρορμητικά το χέρι της μέσα στο χέρι του Στέφαν. Εκείνος δεν την κοίταξε· το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στα σκαλιά μπροστά τους. Μια στιγμή αργότερα, όμως, έσφιξε καθησυχαστικά τα δάχτυλά της μες στα δικά του. Αγγίζοντάς τον, η Έλενα χαλάρωσε στη στιγμή. Όλα θα πάνε μια χαρά, σκέφτηκε.

Τα σκαλοπάτια της τρίτης σκάλας ήταν σταθερά, φτιαγμένα από κάποιο μασίφ, γυαλισμένο, σκούρο ξύλο που λαμποκοπούσε στον αμυδρό φωτισμό. Η κουπαστή της σκάλας ήταν με τέχνη σκαλισμένη. Η Έλενα διέκρινε το κεφάλι ενός φιδιού, το τεντωμένο κορμί μιας αλεπούς που έτρεχε γρήγορα, καθώς και άλλα σχήματα που δεν μπόρεσε να τα ξεχωρίσει καθώς προχωρούσαν.

Όταν έφτασαν στο κάτω μέρος της τελευταίας σκάλας, βρέθηκαν μπροστά στην περίτεχνα σκαλισμένη διπλή πόρτα που οδηγούσε στην αίθουσα συναντήσεων της Αδελφότητας της Ζωής. Πάνω της είχαν σχεδιαστεί μοτίβα ίδια με αυτά που είχε δει φευγαλέα στην κουπαστή της σκάλας: ζώα που έτρεχαν, κουλουριασμένα φίδια, καμπυλωτά μυστικιστικά σύμβολα. Στο κέντρο κάθε πόρτας υπήρχε ένα μεγάλο, κομψό V.

Τα δύο φύλλα της πόρτας ήταν κλεισμένα με την αλυσίδα, όπως τα είχαν αφήσει. Με το ελεύθερο χέρι του ο Στέφαν άνοι-

ξε εύκολα την αλυσίδα και την πέταξε στο πλάι της πόρτας. Ακούστηκε ένας δυνατός μεταλλικός ήχος. Η Μέρεντιθ έσπρωξε με δύναμη τα δύο φύλλα και η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

Στα ρουθούνια τους έφτασε η έντονη, χάλκινη οσμή του αίματος. Η αίθουσα είχε τη βαριά μυρωδιά του θανάτου.

Ο Ματ κρατούσε σταθερή τη φωτεινή δέσμη του φακού του, ενώ η Μέρεντιθ έψαχνε τον διακόπτη του ρεύματος. Τελικά, το σκηνικό μπροστά τους φωτίστηκε. Στο μπροστινό μέρος της αίθουσας, ο βωμός ήταν πεσμένος στο πλάι και, λίγα μέτρα παραπέρα, είδαν σπασμένη τη γαβάθα με το αίμα. Οι σβησμένοι πυρσοί είχαν αφήσει πάνω στους τοίχους μακρόστενους λεκέδες από μαύρο καπνό. Τα κορμιά των βρικόλακων κείτονταν άνευρα μέσα σε λιμνούλες κολλώδους, μισοξεραμένου αίματος, με σχισμένο τον λαιμό τους από τους κυνόδοντες του Ντέιμον ή του Στέφαν, ή με τρυπημένο το κορμί τους από το κοντάρι της Μέρεντιθ. Η Έλενα κοίταξε ανήσυχη το ωχρο πρόσωπο του Ματ. Όταν έδιναν τη μάχη, εκείνος δεν είχε κατέβει εκεί κάτω μαζί τους· δεν είχε δει το μακελειό. Και αυτά τα άτομα τα ήξερε, αυτή την αίθουσα την είχε δει διακοσμημένη για γιορτή.

Ο Ματ, ξεροκαταπίνοντας, με το βλέμμα του σάρωνε την αίθουσα.

Μια στιγμή αργότερα, συνοφρυωμένος, ρώτησε σιγανά: «Πού είναι ο Ίθαν;»

Η Έλενα κοίταξε αστραπιαία στο σημείο μπροστά στον βωμό, εκεί όπου ο Ίθαν –ο αρχηγός των βρικόλακων της Αδελφότητας της Ζωής– είχε σταθεί με το μαχαίρι του ακουμπισμένο στον λαιμό της. Εκεί όπου η Μέρεντιθ τον είχε σκοτώσει με το κοντάρι της. Από τη Μέρεντιθ ξέφυγε ένα σιγανό επιφώνημα – δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της.

Στο δάπεδο υπήρχε ο σκούρος λεκές από το αίμα του Ίθαν, αλλά το κορμί του δεν ήταν πια εκεί!

2

Ζεστό αίμα, γλυκό από τον πόθο, γέμισε το στόμα του Ντίμον και έβαλε φωτιά στις αισθήσεις του. Χάιδεψε τα απαλά, χρυσαφένια μαλλιά του κοριτσιού με το ένα χέρι του, καθώς πίεσε πιο δυνατά το στόμα του πάνω στον υπόλευκο λαιμό της. Κάτω από το δέρμα της ένιωθε το αίμα να πάλλεται με τον σταθερό ρυθμό της καρδιάς της. Για να σβήσει τη δίψα του, ρουφούσε με μεγάλες γουλιές την πεμπτούσια της ζωής της.

Μα γιατί είχε σταματήσει να το κάνει αυτό;

Ήξερε φυσικά τον λόγο. Ήταν η Έλενα. Διαρκώς η Έλενα, όλη την τελευταία χρονιά.

Βέβαια, χρησιμοποιούσε πότε πότε τη Δύναμή του για να φέρει στα νερά του τα θύματά του. Αλλά το έκανε νιώθοντας άβολα, ξέροντας ότι η Έλενα θα τον κατέκρινε· ενώ το έκανε, ένιωθε κυνηγημένος από την εικόνα των γαλάζιων ματιών της, που τον ζύγιαζαν σοβαρά γνωρίζοντας την αλήθεια, και τον έβρισκαν ελλιπή· όχι αρκετά καλό – όχι τόσο καλό όσο τον αδερφούλη του, που τρεφόταν με σκίουρους.

Και όταν νόμιζε ότι ο Στέφαν και η Έλενα ίσως είχαν τελειώσει οριστικά, όταν αναπτερώθηκε η ελπίδα ότι η χρυσαφένια πριγκίπισσά του ίσως και να έμενε τελικά μαζί του, είχε σταματήσει εντελώς να πίνει φρέσκο αίμα· είχε αρχίσει να πίνει κρύο, άγευστο, παλιό αίμα από δότες νοσοκομείων· είχε δοκιμάσει ακόμα και το αηδιαστικό αίμα των ζώων, με το οποίο τρεφόταν ο αδερφός του. Ο Ντίμον ένιωσε ενόχληση στο

στομάχι του καθώς το θυμήθηκε, και ήπιε μια μεγάλη, τονωτική γουλιά από το θεσπέσιο αίμα του κοριτσιού.

Αυτό ακριβώς σημαίνει να είσαι βρικόλακας. Πρέπει να παίρνεις ζωή, ανθρώπινη ζωή, για να συνεχιστεί η δική σου η υπερφυσική. Οτιδήποτε άλλο –το δίχως ζωή αίμα που είναι αποθηκευμένο σε πλαστικές σακούλες, ή το αίμα των ζώων– σε κρατάει απλώς σαν σκιά του εαυτού σου, και οι Δυνάμεις σου φθίνουν.

Ο Ντέιμον ποτέ στο μέλλον δε θα το ξεχνούσε αυτό. Είχε χάσει τον εαυτό του, αλλά τώρα τον είχε ξαναβρεί.

Το κορίτσι σάλεψε στην αγκαλιά του, αφήνοντας να της ξεφύγει ένα σιγανό επιφώνημα ανησυχίας, και ο Ντέιμον της έστειλε τηλεπαθητικά ένα καθησυχαστικό κύμα Δύναμης, κάνοντάς την και πάλι υπάκουη και παθητική. Πώς την έλεγαν; Τόνια; Τάμπι; Τάλι; Δε θα της έκανε κακό, πάντως – όχι μόνιμο κακό τουλάχιστον. Πολύ καιρό τώρα δεν είχε κάνει κακό σε κανένα άτομο από εκείνα που του είχαν δώσει, άθελά τους ίσως, το αίμα τους για να τραφεί – όχι μεγάλο κακό, όχι όταν υπερίσχυε η λογική του. Όχι! Και το κορίτσι αυτό θα έφευγε από το δάσος και θα επέστρεφε στην εστία της μόνο με μια ελαφριά, προσωρινή ζαλάδα και με μια θολή ανάμνηση της βραδιάς που είχε περάσει συζητώντας μ' έναν συναρπαστικό άντρα, του οποίου όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί ακριβώς τα χαρακτηριστικά.

Μια χαρά θα ήταν.

Κι αν εκείνος την είχε διαλέξει για τα μακριά, χρυσαφένια μαλλιά, τα γαλάζια μάτια και το υπόλευκο δέρμα της, που του θύμιζαν την Έλενα; Λοιπόν, αυτό δεν ενδιέφερε κανέναν άλλον παρά μόνο τον Ντέιμον.

Τελικά την άφησε, σταθεροποιώντας την απαλά, καθώς εκείνη ταλαντεύτηκε όταν έμεινε όρθια. Το αίμα της ήταν νοστιμότατο –ούτε κατ'αδίκα, βέβαια, τόσο πλούσιο και μεθυστικό όσο το αίμα της Έλενας–, αλλά δε θα ήταν σοφό εκ μέρους του να πει κι άλλο αίμα εκείνη τη βραδιά.

Ήταν σίγουρα ένα χαριτωμένο κορίτσι. Τακτοποίησε προσεκτικά τα μαλλιά της πάνω στους ώμους της, κρύβοντας τα

σημάδια στον λαιμό της, κι εκείνη τον κοίταξε ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρά της με σαστισμένο βλέμμα.

Να πάρει η ευχή, αυτά τα μάτια ήταν λάθος! Έπρεπε να είναι πιο σκούρα, στο καθαρό γαλάζιο χρώμα του λαζουρίτη· κι έπρεπε να τα σκιάζουν βαριές βλεφαρίδες· και τα μαλλιά της, τώρα που τα κοιτούσε πιο προσεκτικά, ήταν ολοφάνερα βαμμένα!

Το κορίτσι τού χαμογέλασε διστακτικά, αβέβαια.

«Καλύτερα να επιστρέψεις στο δωμάτιό σου», είπε ο Ντέιμον. Έστειλε προς το μέρος της ένα ρεύμα προστακτικής Δύναμης, και συνέχισε: «Αργότερα δε θα θυμάσαι ότι με συνάντησες. Δε θα ξέρεις τι συνέβη».

«Καλύτερα να επιστρέψω», είπε εκείνη σαν ηχώ, και η φωνή της δεν ήταν η σωστή φωνή – η χροιά της δεν ήταν σωστή, ο τόνος της δεν ήταν σωστός... σε τίποτα δεν ήταν σωστή. Το πρόσωπό της φωτίστηκε. «Με περιμένει ο φίλος μου», πρόσθεσε.

Ο Ντέιμον ένωσε μια εκπυροσκόρπηση μέσα του. Αστραπιαία, άγρια, ξανατράβηξε το κορίτσι κοντά του. Βύθισε άτσαλα και πάλι τα δόντια του στον λαιμό της και, εξαγριωμένος, άρχισε να καταπίνει το πλούσιο, ζεστό αίμα της με μεγάλες γουλιές. Την τιμωρούσε –το καταλάβαινε–, και το απολάμβανε.

Καθώς δεν ήταν πλέον υπό την επήρειά του, το κορίτσι ούρλιαζε και πάλευε, χτυπώντας την πλάτη του με τις γροθιές της. Ο Ντέιμον την ακινητοποίησε με το ένα μπράτσο του, ενώ επιδέξια τραβούσε και ξαναβύθιζε τους κυνόδοντές του στον λαιμό της ώστε να μεγαλώσει τις τρύπες, για να πει περισσότερο αίμα και πιο γρήγορα. Τα χτυπήματά της σιγά σιγά έγιναν πιο αδύναμα και ταλαντεύτηκε μες στην αγκαλιά του.

Όταν χαλάρωσε εντελώς, ο Ντέιμον την άφησε από τα χέρια του, κι εκείνη σωριάστηκε στο χώμα μ' έναν δυνατό γδούπτο.

Για μια στιγμή, ο Ντέιμον έμεινε να κοιτάζει το σκοτεινό δάσος γύρω τριγύρω, ακούγοντας το ακατάπαυστο τερέτισμα των τριζονιών. Το κορίτσι κειτόταν ακίνητο στα πόδια του. Παρόλο που δεν είχε χρειαστεί να ανασάνει για περισσότερα

από πεντακόσια χρόνια, τώρα του είχε κοπεί η ανάσα και ένωθε σχεδόν ζαλάδα.

Άγγιξε τα χείλη του και ξανακοίταξε το χέρι του· ήταν κα-
τακόκκινο, γεμάτο αίμα. Είχε περάσει πολύς καιρός από την
τελευταία φορά που είχε χάσει έτσι τον αυτοέλεγχό του. Εκα-
τοντάδες χρόνια, στην πραγματικότητα. Κοίταξε το διπλωμέ-
νο κορμί στα πόδια του. Το κορίτσι έμοιαζε πια πολύ μικροκαμω-
μένο, το πρόσωπό της ήταν ήρεμο και ανέκφραστο και οι βλε-
φαρίδες της φαίνονταν σκούρες πάνω στα ωχρά μάγουλά της.

Ο Ντέιμον δεν ήταν σίγουρος αν ήταν νεκρή ή ζωντανή. Και
συνειδητοποίησε ότι δεν ήθελε καν να διαπιστώσει τι από τα
δύο ήταν.

Πισωπάτησε μερικά βήματα μακριά από το κορίτσι, νιώθοντας
παράξενα αβέβαιος, και μετά έκανε στροφή επιτόπου και άρ-
χισε να τρέχει, διασχίζοντας γρήγορα και αθόρυβα το σκοτεινό
δάσος, ακούγοντας μόνο το σφυροκόπημα της καρδιάς του.

Ο Ντέιμον έκανε πάντα ό,τι ήθελε. Μόνο κάποιος σαν τον
Στέφαν μπορούσε να νιώθει άσχημα γι' αυτό που ήταν φυσι-
κό για έναν βρικόλακα. Αλλά, καθώς έτρεχε, ένωθε μια ασυνή-
θιστη ενόχληση στο βάθος του στομαχιού του, που θύμιζε
κάτι περισσότερο από μια μικρή ενοχή.

«Μα είπες ότι ο Ίθαν ήταν νεκρός!» είπε η Μπόνι. Δάγκωσε
όμως τη γλώσσα της, γιατί η Μέρεντιθ δίπλα της τινάχτηκε
απότομα. Ήταν φυσικό να είναι η Μέρεντιθ υπερευαίσθητη
στην πιθανότητα να είχε επιζήσει ο Ίθαν. Τον είχε σκοτώσει· ή
νόμιζε ότι τον είχε σκοτώσει.

Η έκφραση της Μέρεντιθ ήταν σκοτεινή και επιφυλακτική
– δεν αποκάλυπτε τίποτε απολύτως.

«Έπρεπε να του είχα κόψει το κεφάλι για σιγουριά», είπε
καθώς κουνούσε γρήγορα πέρα δώθε τη φωτεινή δέσμη του
φακού της για να φωτίζει τους πέτρινους τοίχους της υπόγειας
στοάς. Η Μπόνι έγνεψε καταφατικά, συνειδητοποιώντας κάτι
που έπρεπε να είχε μαντέψει: η φίλη της ήταν θυμωμένη!

Η Μέρεντιθ είχε τηλεφωνήσει στην Μπόνι για να την ειδο-

ποιήσει για την εξαφάνιση του Ίθαν την ώρα που εκείνη και ο Ζέντερ έτρωγαν καθυστερημένα βραδινό στη φοιτητική λέσχη – ήταν ένα τρυφερό, χαλαρό ραντεβού, με σάντουιτς και αναψυκτικά, και ο Ζέντερ είχε παγιδέψει απαλά το πόδι της ανάμεσα στα ψηλότερα δικά του πόδια κάτω απ' το τραπέζιτσιμπολογώντας κλεφτά τις τηγανητές πατάτες της.

Και τώρα εκείνη τη στιγμή η Μπόνι και ο Ζέντερ έφαχναν βρικολακες στις μυστικές υπόγειες στοές κάτω από την πανεπιστημιούπολη, μαζί με τη Μέρεντιθ και τον Ματ. Η Έλενα και ο Στέφαν έκαναν το ίδιο στο δάσος γύρω από την πανεπιστημιούπολη.

Δεν ήταν και το πιο ρομαντικό ραντεβού επανασύνδεσης, σκέφτηκε η Μπόνι, ανασηκώνοντας τους ώμους της. Αλλά λένε ότι τα ζευγάρια πρέπει να μοιράζονται τα χόμπι τους!

Ο Ματ, προχωρώντας με μεγάλες δρασκελιές δίπλα στη Μέρεντιθ, είχε βλοσυρή και αποφασιστική έκφραση – είχε σφίξει το πιγούνι του και είχε καρφώσει τα μάτια του ευθεία μπροστά στο μακρύ, σκοτεινό τούνελ. Η Μπόνι τον λυπήθηκε. Εκείνη τη στιγμή, ο Ματ θα ένιωθε εκατοντάδες φορές μεγαλύτερη ένταση απ' όση ένιωθαν όλοι οι υπόλοιποι μαζί.

«Είσαι με το μέρος μας, Ματ;» τον ρώτησε η Μέρεντιθ, λες και είχε διαβάσει τη σκέψη της Μπόνι.

Ο Ματ αναστέναξε και έτριψε δυνατά το σβέρκο με την παλάμη του, σαν να ήταν τεντωμένοι και σφιγμένοι οι μύες του λαιμού του.

«Ναι, με το μέρος σας είμαι», είπε. Δίστασε και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Βέβαια...» Η φωνή του αργόσβησε, αλλά μετά ξανάρχισε να μιλάει: «Αλλά, βέβαια, ίσως καταφέρουμε να βοηθήσουμε κάποιους από αυτούς, έτσι; Ο Στέφαν θα μπορούσε να τους διδάξει πώς να είναι βρικολακες χωρίς να κάνουν κακό στους ανθρώπους. Εδώ άλλαξε ακόμα και ο Ντέιμον, σωστά; Και η Χλόη...» Τα μάγουλά του αναψοκοκκίνισαν από τα έντονα συναισθήματά του. «Κανένας δεν το άξιζε αυτό. Δεν ήξεραν σε τι είχαν μπλέξει».

«Όχι», είπε η Μέρεντιθ, αγγίζοντας ανάλαφρα τον αγκώνα του Ματ. «Δεν ήξεραν».

Η Μπόνι ήξερε ότι ήταν φίλοι ο Ματ και η τριτοετής Χλόη με το γλυκό πρόσωπο, αλλά καταλάβαινε ότι σιγά σιγά ο Ματ ένιωθε πολύ περισσότερα απ' αυτό. Πόσο φριχτό πρέπει να ήταν το ότι ήξερε πως η Μέρεντιθ ίσως αναγκαζόταν να τρυπήσει με το κοντάρι της το στήθος κάποιας την οποία είχε αρχίσει να ερωτεύεται... και πόσο χειρότερο πρέπει να ήταν το ότι ήξερε πως αυτό ήταν το σωστό...

Το βλέμμα του Ζέντερ είχε μια τρυφερή έκφραση, και η Μπόνι κατάλαβε ότι κι εκείνος σκεφτόταν το ίδιο. Της έπιασε το χέρι, τυλίγοντας τα μακριά, δυνατά δάχτυλά του γύρω από τα δικά της, και η Μπόνι κούρνιασε κοντά του.

Τη στιγμή ακριβώς που έστριβαν σε μια σκοτεινή γωνία του τούνελ, ο Ζέντερ άφησε ξαφνικά το χέρι της Μπόνι και μπήκε προστατευτικά μπροστά της, ενώ η Μέρεντιθ σήκωσε ψηλά το κοντάρι της. Η Μπόνι, που προχωρούσε λίγο πιο πίσω από τους άλλους, δεν είχε δει τις δύο μπερδεμένες σιλουέτες που στηρίζονταν στον τοίχο, μέχρις ότου αυτές απομακρύνθηκαν η μία από την άλλη. Μπερδεμένες όχι όπως οι εραστές, σκέφτηκε, αλλά όπως κολλάει ένας βρικόλακας πάνω στο θύμα του. Ο Ματ τσιτώθηκε, και του ξέφυγε άθελά του ένα σιγανό επιφώνημα έκπληξης. Ακούστηκε ένα ξαφνικό γρύλισμα και λευκά δόντια αστραποβόλησαν στο σκοτάδι, καθώς ένας βρικόλακας –ένα κορίτσι στο ύψος της Μπόνι– έσπρωξε βίαια μακριά το θύμα. Εκείνο σωριάστηκε μπροστά στα πόδια του κοριτσιού-βρικόλακα.

Η Μπόνι προσπέρασε τον Ζέντερ, δίχως να αφήσει από τα μάτια της το κορίτσι-βρικόλακα, που είχε λουφάξει ακουμπώντας πάνω στον τοίχο. Το βλέμμα του την έκανε να ριγήσει άθελά της –αυτά τα άγρια, μαινόμενα, σκούρα μάτια, που ήταν καρφωμένα πάνω της–, αλλά προχώρησε και γονάτισε δίπλα στο θύμα για να ελέγξει τον σφυγμό του. Ήταν σταθερός, αλλά αιμορραγούσε άσχημα. Η Μπόνι έβγαλε το μπουφάν της και το πίεσε στον λαιμό του νεαρού άντρα για να σταματήσει την αιμορραγία. Τα χέρια της έτρεμαν και αυτοσυγκεντρώθηκε για να τα κρατήσει σταθερά, ώστε να κάνει ό,τι έπρεπε να κάνει. Κάτω από τα βλέφαρά του διέκρινε τους

βολβούς των ματιών του να κινούνται γρήγορα μπρος πίσω, σαν να έβλεπε ένα κακό όνειρο, αλλά παρέμενε λιπόθυμος.

Η κοπέλα –πρόκειται για βρικόλακα, υπενθύμισε η Μπόφι στον εαυτό της– είχε στρέψει την προσοχή της στη Μέρεντιθ και ήταν έτοιμη είτε να παλέψει, είτε να φύγει τρέχοντας. Καθώς η Μέρεντιθ την πλησίασε κόβοντάς της τον δρόμο, εκείνη πισωπάτησε τρομαγμένη. Η Μέρεντιθ σήκωσε πιο ψηλά το κοντάρι της, στοχεύοντας στο κέντρο του στήθους της.

«Περίμενε», είπε η κοπέλα βραχνά, απλώνοντας μπροστά τα χέρια της. Κοίταξε πίσω από τη Μέρεντιθ, και εκείνη μόλις τη στιγμή φάνηκε να προσέχει τον Ματ. «Ματ...» είπε. «Βοήθησέ με. Σε παρακαλώ». Τον κοιτούσε έντονα, προσπαθώντας ολοφάνερα να αυτοσυγκεντρωθεί, και η Μπόφι κατάλαβε ξαφνιασμένη ότι το κορίτσι-βρικόλακας προσπαθούσε να χρησιμοποιήσει τη Δύναμη που διέθετε για να αναγκάσει τον Ματ να κάνει ό,τι ήθελε εκείνη. Δεν τα κατάφερε, όμως –δεν πρέπει να ήταν ακόμη αρκετά δυνατή–, και μια στιγμή αργότερα οι βολβοί των ματιών της αναποδογύρισαν και σωριάστηκε μπροστά στον τοίχο.

«Μπεθ, θέλουμε να σου δώσουμε μια ευκαιρία», είπε ο Ματ στη βρικόλακα με τρεμουλιαστή φωνή. «Μήπως ξέρεις τι απέγινε ο Ίθαν;»

Η κοπέλα κούνησε με δύναμη αρνητικά το κεφάλι της, κάνοντας τα μακριά μαλλιά της να ανεμίσουν. Κοιτούσε μια τη Μέρεντιθ, και μια το τούνελ πίσω της, και μετακινούνταν αργά πλάγια. Η Μέρεντιθ την ακολουθούσε, πλησιάζοντάς την περισσότερο, ενώ πίεζε το κοντάρι της πάνω στο στήθος της.

«Δεν μπορούμε να τη σκοτώσουμε αβασάνιστα», είπε ο Ματ στη Μέρεντιθ, με μια ελαφριά χροιά απόγνωσης στη φωνή του. «Όχι, αν υπάρχει κάποια άλλη επιλογή». Η Μέρεντιθ ξεφύσηξε αποδοκμαστικά και πλησίασε κι άλλο το κορίτσι-βρικόλακα –την Μπεθ, έτσι την αποκάλεσε ο Ματ–, η οποία γρύλισε άηχα δείχνοντας τα δόντια της.

«Μια στιγμή...» είπε ο Ζέντερ, αγγίζοντας ανάλαφρα την Μπόφι καθώς πέρασε πάνω από το λιπόθυμο θύμα της Μπεθ. Πριν καταλάβει καν η Μπόφι τι ακριβώς συνέβαινε, ο Ζέντερ

τράβηξε την Μπεθ μακριά από τη Μέρεντιθ και την κόλλησε στον τοίχο του τούνελ.

«Ει!» είπε η Μέρεντιθ αγανακτισμένη, και μετά συνοφρυώθηκε μπερδεμένη. Ο Ζέντερ κοιτούσε κατάματα και έντονα την Μπεθ, με έκφραση σοβαρή και ήρεμη. Τον κοιτούσε κι εκείνη, κρατώντας σταθερό το αεικίνητο βλέμμα της και βαριανασαίνοντας.

«Ξέρεις πού είναι ο Ίθαν;» τη ρώτησε ο Ζέντερ χαμηλόφωνα και ήρεμα, και η Μπόνι ένιωσε ότι κάποια αόρατη ριπή Δύναμης πέρασε από τον έναν στον άλλον.

Μια στιγμή αργότερα, το επιφυλακτικό πρόσωπο της Μπεθ έγινε ανέκφραστο. «Είναι στο κρησφύγετο το τέλος των τούνελ», είπε. Η φωνή της ακούστηκε νυσταγμένη, σαν να μην επικοινωνούσε πια με τη σκέψη της.

«Έχει κι άλλους βρικόλακες μαζί του;» ρώτησε ο Ζέντερ, εξακολουθώντας να την κοιτάζει σταθερά.

«Ναι», είπε η Μπεθ. «Όλοι θα μείνουν εκεί μέχρι την ισημερία, γιατί τότε θα εκπληρωθούν οι ελπίδες του Ίθαν».

Σε δύο μέρες, σκέφτηκε η Μπόνι. Οι άλλοι της είχαν πει ότι ο Ίθαν είχε σχεδιάσει να νεκραναστήσει τον Κλάους, τον Παλιό, Αυθεντικό βρικόλακα. Ανατρίχιασε με τη σκέψη. Ο Κλάους ήταν τρομακτικός – ήταν από τα πιο τρομακτικά όντα που είχε δει ποτέ. Μπορούσαν όμως πράγματι να το κάνουν; Ο Ίθαν δεν είχε πάρει αίμα από τον Στέφαν και τον Ντέιμον, και δεν μπορούσε να κάνει τα μάγια της νεκρανάστασης χωρίς αυτό, σωστά;

«Ρώτα τη για τα μέτρα προστασίας που έχουν», είπε η Μέρεντιθ, ακολουθώντας την τακτική του.

«Είναι καλά προστατευμένος;» ρώτησε ο Ζέντερ.

Η Μπεθ, ανέκφραστη, έγνεψε κοφτά και καταφατικά, σαν να είχε τραβήξει τα σχοινιά της ένας αόρατος καραγκιοζοπαίχτης.

«Κανένας δεν μπορεί να τον πλησιάσει», είπε με την ίδια νυσταγμένη, άτονη φωνή. «Έχει κρυφτεί, και όλοι θα δώσουμε και τη ζωή μας για να τον προστατέψουμε».

Η Μέρεντιθ έγνεψε καταφατικά, δείχνοντας ότι είχε κατα-

λάβει τι σήμαιναν αυτά τα λόγια, ενώ σκεφτόταν ολοφάνερα ποια θα ήταν η επόμενη ερώτησή της.

Παρενέβη όμως ο Ματ.

«Μπορούμε να τη σώσουμε;» ρώτησε

Η Μπόφι τινάχτηκε ακούγοντας τον πονεμένο τόνο της φωνής του.

«Ίσως, αν δεν ήταν τόσο πεινασμένη...» απάντησε ο Ζέντερ.

Κοίταξε την Μπεθ ακόμα πιο έντονα, και η Μπόφι ένιωσε και πάλι το κύμα Δύναμης που εξέπεμψε.

«Θέλεις να κάνεις κακό στους ανθρώπους, Μπεθ;» τη ρώτησε σιγανά.

Η Μπεθ κάγχασε – ένας ήχος πλούσιος και σκοτεινός, παρόλο που το πρόσωπό της παρέμεινε εντελώς ανέκφραστο. Αυτό το γέλιο ήταν το πρώτο καθαρά δικό της στοιχείο που φανέρωσε από τη στιγμή που ο Ζέντερ την είχε επηρεάσει κάπως προκειμένου να εκμαιεύσει την αλήθεια.

«Δε θέλω να κάνω κακό. Θέλω να σκοτώσω!» είπε, και ο τόνος της φωνής της έδειχνε αναμφίβολα πόσο πολύ θα το απολάμβανε. «Δεν έχω ξανακάνω ποτέ τόσο ζωντανή».

Ο Ζέντερ πισωπάτησε αστραπιαία, με μια ζωώδη χάρη. Την ίδια στιγμή, η Μέρεντιθ τινάχτηκε αβίαστα μπροστά καρφώνοντας το κοντάρι της στο στήθος της Μπεθ.

Ακολούθησε ο ήχος του ξύλου που έσχιζε τη σάρκα, και η Μπεθ κατέρρευσε αθόρυβα.

Η κοφτή ανάσα του Ματ έσπασε τη σιωπή – ένας ακούσιος, πονεμένος, σιγανός ήχος.

Πάνω στα γόνατα της Μπόφι, το θύμα της Μπεθ σάλεψε στριφογυρίζοντας το κεφάλι του δεξιά αριστερά. Η Μπόφι, με το χέρι που δεν πίεζε τις πληγές στον λαιμό του, αυθόρμητα τον χάιδεψε καθησυχαστικά. «Μην ανησυχείς», του είπε σιγανά.

Η Μέρεντιθ κοίταξε τον Ματ κάπως μουδιασμένη. Δεν έδειχνε να έχει μετανιώσει.

«Έπρεπε να το κάνω», του είπε.

Ο Ματ χαμήλωσε το κεφάλι του κατεβάζοντας τους ώμους.

«Το ξέρω», τη διαβεβαίωσε. «Το ξέρω, πίστεψέ με. Απλώς...»

Έριχνε το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο. «Ήταν καλό κορίτσι πριν της συμβεί αυτό».

«Λυπάμαι», είπε η Μέρεντιθ σιγανά, και ο Ματ έγνεψε καταφατικά κρατώντας ακόμα κατεβασμένο το κεφάλι του.

Η Μέρεντιθ κοίταξε τον Ζέντερ. «Τι ήταν αυτό;» τον ρώτησε. «Πώς την έκανες να μιλήσει;»

Ο Ζέντερ κοκκίνισε λίγο.

«Εεε...» είπε, και ανασήκωσε αμήχανα τον έναν ώμο του. «Να, είναι κάτι που μπορούμε να κάνουμε κάποιιοι από εμάς τους Αυθεντικούς λυκάνθρωπους, αν έχουμε εξασκηθεί. Μπορούμε να κάνουμε τους ανθρώπους να λένε την αλήθεια. Δεν είναι αποτελεσματικό με όλους, αλλά θεώρησα ότι άξιζε τον κόπο να δοκιμάσω».

Η Μπόνι τον κοίταξε παραξενεμένη. «Δε μου το είχες πει αυτό», είπε.

Ο Ζέντερ γονάτισε και την κοίταξε πάνω από το μισολιπόθυμο θύμα της Μπεθ. Τα μάτια του ήταν ολάνοιχτα και γεμάτα ειλικρίνεια. «Συγγνώμη», είπε. «Ειλικρινά δεν το σκέφτηκα. Είναι απλώς ένα από αυτά τα παράξενα μικροπράγματα που μπορούμε να κάνουμε».

Η αιμορραγία του σχεδόν λιπόθυμου αγοριού είχε σχεδόν σταματήσει, και η Μπόνι ανακάθισε στις φτέρνες της. Ο Ζέντερ την κοίταξε με ανασηκωμένα τα φρύδια του, ελπίζοντας να τον συγχωρήσει, κι εκείνη του χαμογέλασε. Σκέφτηκε όμως ότι έπρεπε απλώς να ανακαλύψει ποια ήταν αυτά τα άλλα «μικροπράγματα».

«Είναι κάτι που μπορεί να φανεί εξαιρετικά χρήσιμο», του είπε, κοιτώντας την έκφραση του Ζέντερ καθώς χαλάρωνε και ξεκουραζόταν σ' ένα λαμπερό, χαρωπό, πλατύ χαμόγελο.

Η Μέρεντιθ ξερόβηξε. Κοιτούσε ακόμα τον Ματ με βλέμμα γεμάτο συμπόνια, αλλά η φωνή της ήταν στεγνή.

«Πρέπει να κανονίσουμε να συναντηθούμε όλοι μαζί το συντομότερο δυνατό. Αν ο Ίθαν προσπαθεί ακόμα να νεκραναστήσει τον Κλάους, πρέπει να οργανώσουμε ένα καλό σχέδιο αμέσως».

Ο Κλάους!

Η Μπόνι ένιωσε ξαφνικά παγωμένο το πέτρινο δάπεδο κάτω απ' τα γόνατά της. Ο Κλάους ήταν το σκοτάδι, η βία και ο φόβος. Τότε, στο Φελς Τσερτς, είχαν καταφέρει να τον νικήσουν μόνο με την υπερφυσική παρέμβαση των φαντασμάτων του Φελς Τσερτς, που του επιτέθηκαν. Αυτό, όμως, δε γινόταν να το αναβιώσουν. Τι θα μπορούσαν να κάνουν εκείνη την ώρα; Η Μπόνι, ζαλισμένη, έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια της. Με τη φαντασία της είδε ολοκάθαρα να αναδύεται από κάπου κάτω απ' τα πόδια τους το σκοτάδι – πυκνό και πνιγηρό, έτοιμο να τους καταβροχθίσει. Κάτι σατανικό τούς πλησίαζε.

ΓΕΝΝΗΜΕΝΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ

Η Έλενα έχει αντιμετωπίσει αμέτρητες προκλήσεις, κατάφερε να ξεφύγει από τη Σκοτεινή Διάσταση και να κατατροπώσει φαντάσματα, και ανακάλυψε ότι είναι Φρουρός. Ξεπερνώντας το δίλημμα Στέφαν ή Ντέιμον, είναι πια μαζί με τον Στέφαν, ενώ ο Ντέιμον, πληγωμένος από την απόρριψη, έχει απομονωθεί και κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πώς θα αντιδράσει. Η Έλενα είναι διχασμένη ανάμεσα στην επιθυμία της να σώσει την ψυχή του Ντέιμον και στην ανάγκη της να παραμείνει πιστή στον Στέφαν.

Έχοντας, λοιπόν, αποφασίσει ότι η καρδιά της ανήκει στον Στέφαν, βλέπει τον Ντέιμον να βγάζει τον χειρότερο εαυτό του. Στο μεταξύ, στο Ντάλκρεστ συρρέουν βρικόλακες απ' όλα τα μέρη· πρόκειται για την «οικογένεια» του Κλάους, ο οποίος έχει αναστηθεί.

Η Έλενα αποδέχεται το πεπρωμένο της και προσπαθεί να αναπτύξει τις δυνάμεις που πρόκειται να αποκτήσει ως Φρουρός. Θα είναι όμως άξια για αυτό τον καινούργιο ρόλο που αναλαμβάνει; Με το καινούργιο δίλημμα να ορθώνεται μπροστά της, η Έλενα θα καταβάλει υπεράνθρωπες προσπάθειες για να σώσει αυτούς που αγαπά και να μην προδώσει τον όρκο της.

**Το δέκατο βιβλίο της σειράς έρωτα και τρόμου
VAMPIRE DIARIES είναι απλώς συγκλονιστικό.**

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΑ ΕΝΝΙΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0724-1

9 786180 107241

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΤΙΣ: 13759

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η

